

Бригадни генерал
Маринко Павловић,
командант
Друге бригаде

Ко даље ВИДИ – даље СТИЖЕ

Када из претпостављене команде добијете наређење у моменту када сте тај посао већ завршили или вам је остало десетак одсто до краја, и када то, малтене, постане правило, онда знате да сте на правом путу и да „држите конце у рукама”. Способност предвиђања чини разлику између доброг и лошег командовања. Предвиђање је, такорећи, пола командовања. Важно је увек бити на корак испред задатка.

Офицер не пристаје на компромисе, сем ако држава није та која их захтева. У животу бригадног генерала Маринка Павловића служба је била и остала угаони камен коме се све остало при-

лагођавало и на коме је, уосталом, израђен његов војнички идентитет. Резултати рада генерала Павловића на дужности команданта Друге бригаде Копнене војске, али и на дужностима које су му претходно повераване, говоре више од речи које је био спре-

ман да подели са читаоцима магазина „Одбрана”.

Брижљиво уређена касарна, војнички клуб каквим би се похвалиле бригаде најмоћнијих светских армија, војнички дух својствен традицији српске војске, љубазност припадника је-

динице, али и чврста дисциплина, оставе утисак на свакога ко крочи у касарну „Рибница“.

Разговор с првим човеком Бригаде, чија зона одговорности обухвата око петине територије Србије, обавили смо неколико дана уочи Петровдана, дана и славе његове јединице.

Q Када сте, пре годину и по, преузели дужности командантша Друге бригаде, с чиме сте се прво „ухватили у кошца“?

– Сваки командант, сваки руководилац коме држава повери одређену функцију, треба и мора иза себе да остави боље стање него што га је затекао. Када сам преузео дужност, ни сам пред себе и људе којима командујем ставио „непремостиве“ задатке, нити нереалне амбиције. Желео сам и желим да искорачимо напред. Није чак пресудно важно ни колики је тај корак. Важно је да он буде стабилан и сигуран, да после њега не посрнемо назад. Зато сам, вођен идејом да војска пре свега и изнад свега мора служити својој основној намени, а то је одбрана земље, сагледао ниво обучености и одлучио да га унапредим.

Q Да ли је ипак пристојно захтевао најоре, оштре резове?

– И једно и друго. Повукао сам одређене потезе које се односе на кадрованање и, истовремено, ставио акценат на обуку, пре свега индивидуалну. Од индивидуалне обуке све зависи. На спремности и знању војника и старешина стоји оперативна способност одељења, посаде, вода, до бригаде. Оперативна и спремна јединица с необученим људством није реалност. Зато смо морали да се „размрдамо“, да радимо више, да као што омладина каже – „дамо гас“. Било је зноја, напора, али је вредело.

Q Дакле, задовољни сте њерним стањем?

– Нисам у потпуности задовољан. Што не значи да је стање у Бригади лоше, него да можемо бити и бољи. Када смо, шест месеци пошто сам ступио на дужност, организовали и реализовали вежбу „Ресава 2013“, која је веома повољно оцењена, тада је, на „Пасуљанским ливадама“, људство Бригаде вратило самопоуздање. Људи су постали свесни да могу да ураде „велику ствар“, да се представе самом врху система одбране, јавности и оставе добар утисак, да „осветлају образ“ Војске.

Q Друга бригада брине и о административној линији према Косову и Метохији?

– И тај задатак реализујемо дисциплиновано и одговорно. Под нашом контролом су све базе и административна линија дуга више од 400 километара. И наше и контроле претпостављених команди потврђују да наши припадници тамо врло добро раде.

Q Припадници Бригаде су и ове године у Ужицу урадили велики посао...

– Може се и тако рећи. Успели смо да грађанима Ужица помогнемо да преброде недостатак пијаће воде тако што смо учествовали у изградњи алтернативног водовода. Ангажовали смо се од 27. децембра прошле, до 7. фебруара ове године, и у сарадњи с јавним предузећем „Јединство“ поставили цевовод, који је довео воду од Сушичког врела до Стапара, где је спојен с градском водоводном мрежом. Основни посао урадили су припадници 210. инжењеријског батаљона и за то су поједини међу њима добили признања и одликовања. Колико су урадили најбоље сведоче подаци: пробијена је траса алтернативног во-

двода у дужини од километар и по, ширине десет метара, рашчишћено је 17 квадратних километара терена, корито Ђетиње уређено је у дужини од 150 метара, а ток реке преусмерен у десну страну, израђене су и две бране. Том приликом прешли смо око 20.500 километара. Уз то, пет аутоцистерни из нашег састава снабдело је град с 3.750.000 литара пијаће воде. И, што је најважније, све смо урадили без и једног ванредног догађаја.

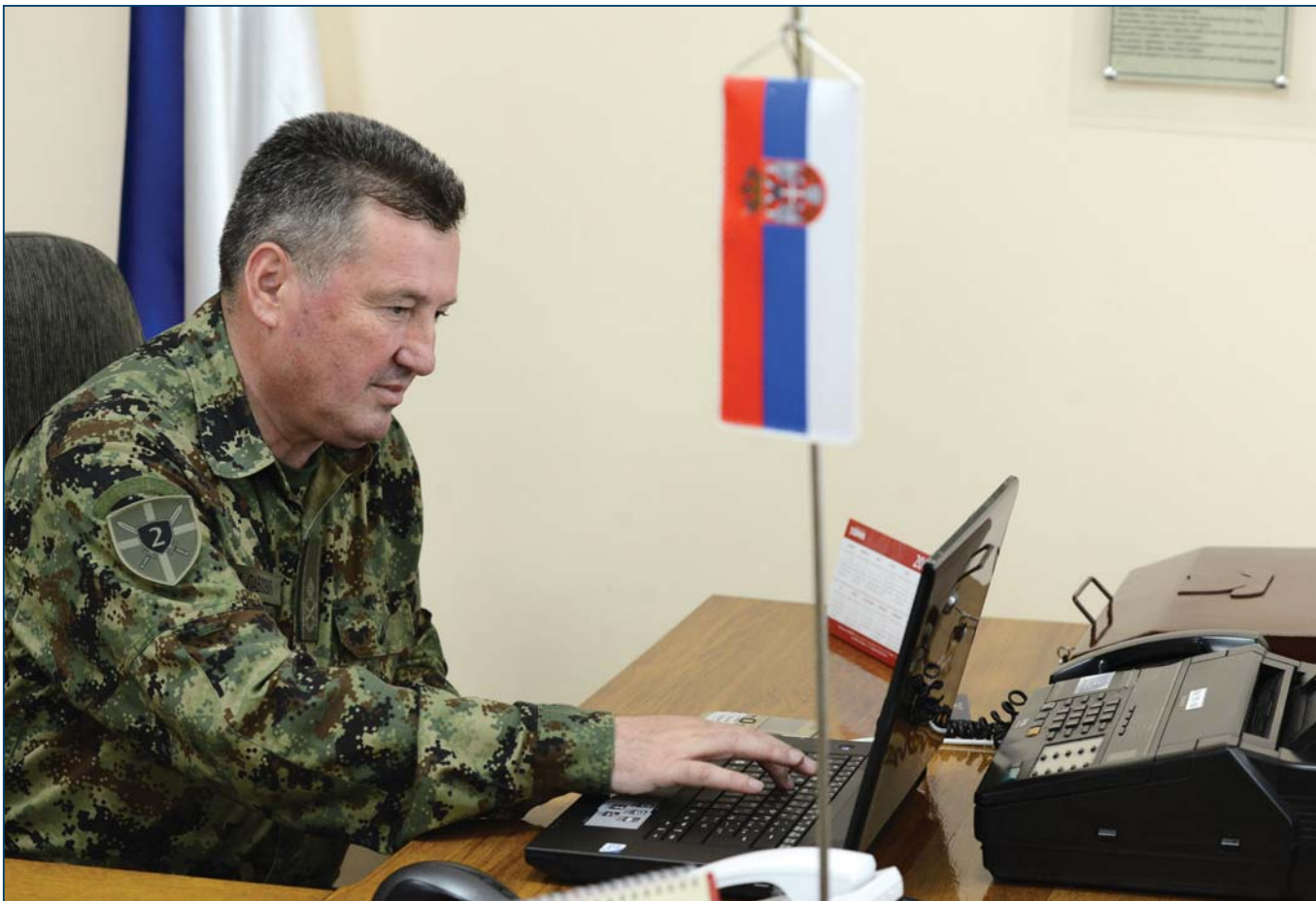
Q Нисте били шошћени нишоком мајских поплава?

– У тој несрећи нико није био шошћен. Схватили смо озбиљно задатке који проистичу из треће мисије Војске и спремно их прихватили. Учествовали смо, најпре, у евакуацији, спасавању и збрињавању угроженог становништва од Крајева до Обреновца, а потом и у помоћи мештанима у отклањању последица поплава. Евакуисали смо људе у околини Чачка и Бајине Баште, као и из крајевачких приградских насеља Грдица и Адрани. Бујице су у околини однеле и 12 мостова, оштетиле саобраћајнице, па су наши инжењерци поставили неколико тешких механизованих мостова и омогућили путну комуникацију за око 1.000 мештана.

Q Да ли сте извукли неке поуке из те несреће?

– Треба се припремати – то је поука. Треба бити свестан да природа може бити сурова и да се једино припремљени можемо борити са стихијама. Обучено људство и одговарајућа средства су приоритети када је реч о трећој мисији.

Q Недавно је из касарне „Стефан Немања“ у Рашки, пошћ Либана, у мировну мисију ошћило 130 припадника Друге бригаде. Да ли сте у коншћакшћу са њима?

– У сталном смо контакту са нашом пешадијском четом и свакодневно добијамо извештаје о њиховом ангажовању. За сада они задатке у мисији обављају беспрекорно. Надамо се да ће тако и остати. Контингенти који су пре њих били у Либану поставили су им тежак задатак. Ми смо поставили стандарде и морамо их одржати. Они имају право да буду најмање једнако добри као њихове колеге из Треће бригаде, који су у мисији били пре њих, или за нијансу бољи. То сам им наредио пред одлазак.

◻ Једном од припадника пешадијске чете, током свечаног постројавања пред одлазак у мисију, родио се син, али је он ипак одбио понуду начелника Генералштаба да остане.

– Тај пример најбоље говори о мотивацији људи пред упућивање у

мисију. Они знају да од тога имају велике користи.

◻ Које су то користи?

– Прилика да се докажу, потврде, науче много тога што им може помоћи у каријери и, наравно, да нешто зараде.

◻ Жеља за доказивањем је велика када је реч о мировним мисијама. Какво је, генерално, стање када је реч о вођењу кадра у Бригади?

– Сваки припадник Бригаде, од војника до заменика команданта, зна како се у јединици „гледа“ на његов рад, шта се од њега очекује и шта се с њим планира. Имамо доста младих старешина. Готово сви командири водова су потпоручници и по неки поручник. Сви знају ко се како „котира“ и ко би, на основу тога, могао бити

упућен на усавршавање или постављен на вишу дужност. Уколико желе да буду у врху, предочено им је шта и како треба да раде да то и остваре.

◻ Очекује се да до 2014. године оживи и гарнизон Пожега. Докле се стишло с тим пословом?

– Министар одбране и начелник Генералштаба дефинисали су да се до краја 2014. године 22. пешадијски батаљон размести у Пожегу. У јуну је стигла нова књига формације, батаљон се попуњава војницима и старешинама којима, пре свега, из личних разлога одговара да службују у том граду. Динамика уређења инфраструктурних објеката, неопходних за смештај људства и војне технике, за сада се одвија по плану. Оно што је у домену капиталног одржавања објеката одрадиће Војнограђевински центар „Београд“.

○ То је, рекло би се, значајан корак за Војску, али и ѿај региону наше земље...

– Оживљавањем гарнизона Пожега побољшавамо развој Војске у западној Србији, олакшавамо попуњу јединица у миру и рату, стварамо услове да, поред редовних задатака, будемо у могућности да брже и боље пружимо помоћ цивилном становништву у оквиру треће мисије, ако то буде неопходно. Најзад, оживљавање гарнизона Пожега наишло је на позитиван одјек код локалног становништва и самоуправе.

○ Већ на први поглед у касарни „Рибница“ види се брига о објектима, полигонима, кабинетима. Да ли се и колико улаже у инфраструктуру?

– Новца никад није довољно и ваљало би да га буде више, али ми смо и поред тога доста урадили. Трудим се да „паметно“ искористимо средства која су нам дата на располагање, а где ког је то било могуће, самоиницијативно смо опремали, поправљали, уређивали... Негде је било довољно само да се „засуку рукави“, а резултати су били велики и без трошења новца. Много је урађено, почев од Војничког клуба и спомен-собе, богослужбених простора – три за православне и један за муслиманске вернике у касарни „Рифат Бурџевић Тршо“, у Новом Пазару, затим кабинета за телекомуникације и инжењерију, вежбовног командног места Бригаде овде у „Рибници“, тактичке стазе у „Рибници“, касарнама у Рашки и Новом Пазару, реконструкције бине... Нешто смо трошили, а негде смо трошећи и штедели.

○ Како ѿо мислиѿе?

– Постављањем новог термостата енергетског ценовода у војничком клубу у „Рибници“, рачун за грејање тог објекта вишеструко је смањен. То је више него очигледна штедња.

○ Шта би, господине генерале, ѿо Вашем мишљењу била особина доброг командовања? Могу ли се у ѿој назреѿи ѿрагови усѿеха јединице којом командујете?

– Није моје да оцењујем сопствени рад. Препустиѿу то начелнику Генералштаба и команданту Копнене војске. Генерал Диковић и генерал Живковић су, када је то било важно, „стали“ иза мене и јединице којом командујем. Подржали су нас и помогли. То је важно истаѿи. Као суштински квалитет доброг командовања видим способност предвиђања. Када из претпостављене команде добијете наређење у моменту када сте тај посао већ завр-

шили или вам је остало десетак одсто до краја, и када то, малтене, постане правило, онда знате да сте на правом путу и да „држите конце у рукама“. Способност предвиђања чини разлику између доброг и лошег командовања у миру и у рату. Предвиђање је, такоређи, пола командовања. Важно је увек бити на корак испред задатка. Ко добро предвиди, може квалитетно и да испланира. Ко добро планира, има шансу да ефикасно реализује план. Ако је у нечем посебном разлог успеха јединице којом командујем, онда је то пожртвовање људи који у њој раде и способност Команде да предвиди и планира. Ко даље види – даље стиже. ■

Александар ПЕТРОВИЋ
Снимила Душка СТЕФАНОВИЋ

Обележен Дан Друге бригаде

Друга бригада обележила је Дан јединице. Свечаности су присуствовали командант Копнене војске генерал-потпуковник Александар Живковић, епископ шумадијски и администратор Епархије жичке Јован, команданти бригада Копнене војске, представници Министарства одбране и Генералштаба, руководиоци локалних самоуправа, представници предузећа из околине и грађани.

Командант Бригаде бригадни генерал Маринко Павловић подсетио је да његова јединица осми пут од свог формирања прославља 12. јул, као сећање на тај дан 1805. године, када је српски народ, с око 6.000 устаника, под вођством Карађорђа Петровића и највиђенијим вођама и војводама тога времена, извојевао победу над Турцима и ослободио Карановац, данашње Краљево.

Према његовим речима, Бригада је, између два празника, успешно реализовала постављене задатке из све три мисије Војске Србије.

Током свечаности, видео-линком из Либана јавили су се припадници пешадијске чете која је ангажована у мисији UNIFIL, те припадници Бригаде који тренутно обављају дужност у Копненој зони безбедности.

Командант Копнене војске генерал-потпуковник Александар Живковић доделио је Другој бригади похвалу за организацију прославе Дана Војске Србије „Ђетиња 2014“. Такође је уручио награде и похвале најуспешнијим припадницима јединице.

Током свечаности организован је и „Отворени дан“, тактичко-технички збор, приказ обучености припадника Бригаде. У Дому војске у Краљеву одржан је концерт Уметничког ансамбла Министарства одбране „Станислав Бинички“. ■

